

•• KNIHA DRUHÁ ••

ZRADNÉ SRDCE

KRONIKY POZOSTALÝCH

COO
BOO

MARY E. PEARSONOVÁ

Zradné srdce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Mary E. Pearsonová
Zradné srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

•• KNIHA DRUHÁ ••

ZRADNÉ SRDCE

KRONIKY POZOSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

*Kate Farrellovekovej,
mojej priateľke a redaktorky,
ktorá je Siarrah najvyššieho rádu*

Jej slzy putujú s vetrom.

Volá na mňa,
a ja môžem iba zašepkať,
si silná.

Silnejšia ako tvoja bolesť,
silnejšia ako tvoj žiaľ.

Silnejšia než oni.

Gaudrelina posledná vôľa

PRVÁ KAPITOLA

Jediný rýchly čin.

Myslela som, že to bude stačiť.

Nôž do brucha.

Pevný, dobre odhadnutý švih zápästím.

Ibaže keď ma Venda prehltna, keď sa okolo mňa zovreli jej pokrivené hradby a zhŕkli stovky zvedavých tvárí, keď som za sebou počula rachotenie reťazí a keď ma most, dvíhajúci sa mi za chrbtom, odrezal od zvyšku sveta, vedela som, že musím konať s istotou.

Bez jedinej chybičky.

Bude si to vyžadovať množstvo činov, nielen jediný. Každý krok starostlivo zvážiť. Bude treba vysloviť lži. Získať si dôveru. Prekročiť hranice odporu. Pospleť všetko trpezlivo dovedna. A trpezlivosť nie je mojou silnou stránkou.

Zo všetkého najskôr som musela vymyslieť, ako zabrániť svojmu srdcu, aby mi divoko bilo v hrudi. Chytiť dych. Pôsobiť pokojným dojmom. Strach je pre vlkov to isté ako krvavá stopa. Zvedavci sa sťahovali bližšie, zízali na mňa s pootvorenými ústami, ktoré odhaľovali pokazené zuby. Tvárili sa pobavené, alebo pohŕdavo?

A potom to šramotenie lebiek. Davom znelo hrkotanie suchých kostí, ako sa všetci snažili získať čo najlepší výhľad, tlačili sa bližšie ku mne a na opaskoch sa im pritom pohojďovali šnúry s vysušenými lebkami, stehennými kosťami a zubami. Chceli vidieť mňa. A Rafeho.

Vedela som, že kráča v okovách niekde za mnou na konci karavány. Obaja sme boli zajatcami – vo Vende, ktorá zajatcov neberie. Aspoň predtým nikdy nebrala. Neboli sme iba objektmi zvedavosti. Boli sme nepriatelia, ktorých dosiaľ nevideli. A presne tým boli aj oni pre mňa.

Míňali sme nekonečné trčiace vežičky, vrstvy pokrivených kamených múrov sčernetých od sadzí a staroby, ktoré sa kľukatili ako nejaký špinavý tvor. Mesto vystavané z trosiek a rozmaru. Hukot rieky za mnou sa vzdáľoval.

Sľubujem, vyslobodím nás.

Aj Rafe teraz určite pochybuje, či svoj sľub dokáže dodržať.

Prešli sme cez ďalšie mohutné brány z neopracovaných kameňov, zubaté železné mreže sa pred nami záhadne otvárali, akoby náš príchod niekto očakával. Náš sprievod sa preriedil, ako sa z neho oddeľovali skupiny vojakov, ktoré mierili rôznymi smermi. Ľudia mizli z dohľadu na kľukatých cestách v tieni vysokých múrov. *Chievdar* viedol nás zvyšných ďalej a predo mnou sa pohojďávali vozy s ulúpenou koristou, ako sme kráčali ďalej dovnútra mesta. Je Rafe ešte stále niekde za mnou, alebo ho odvliekli po niektorej z tých krivolakých uličiek inam?

Kaden sa zošuchol zo sedla koňa a kráčal vedľa mňa. „Už sme takmer tam.“

Zmocnila sa ma vlna nevoľnosti. Walther je mŕtvy, pripomenula som si. *Môj brat je mŕtvy*. Nič mi už nemôžu vziať. Okrem Rafeho. Teraz už nemôžem myslieť iba na seba. Týmto sa všetko zmenilo. „Kde je to *tam*?“ spýtala som sa a snažila som sa, aby to znelo pokojne, ale tie slová zo mňa vyleteli zachrípnuto a neisto.

„Náš cieľ je Svätyňa. Niečo ako náš dvor. Miesto, kde sa stretávajú vodcovia.“

„A Komizar.“

„Nechaj rozprávať mňa, Lia. Iba tentoraz. Prosím, nepovedz ani slovo.“

Pozrela som sa na Kadenu. Čelusť mal zaťatú, obočie stiahnuté nízko, ako keby ho bolela hlava. Je azda nervóznym z toho, že sa má stretnúť so svojim vodcom? Bojí sa toho, čo by som mohla povedať?

Alebo toho, čo spraví Komizar? Bude azda považovať za zradu, že ma Kaden rovno nezabil, ako mu velil rozkaz? Plavé vlasy mu viseli v mastných unavených pramienkoch na plecيا. Tvár mal zafúľanú od špiny a mastnoty. Bolo to už dávno, keď niekto z nás videl naposledy mydlo. Ibaže to bol ten najmenší z našich problémov.

Došli sme k ďalšej bráne, tentoraz vysokej a kovovej s nitmi a štrbinami. Cez ne na nás hľadeli oči. Spoza brány som začula výkriky a mocný zvuk zvonu. Prenikol mi telom, každý jeho úder mi rozochvel zuby.

Zsu viktara. Buď silná. Prinútila som sa zdvihnúť bradu vyššie, takmer akoby mi ju podvihli Reenine prsty. Brána sa pomaly rozdelila na dve polovice a posunula sa dozadu. Umožnila nám vstup na obrovské otvorené priestranstvo, rovnako poničené a bezútešné ako zvyšok mesta. Zo všetkých strán bolo ohraničené hradbami, vežami a ústiami úzkych uličiek, ktoré sa strácali v tieňoch. Nad nami sa kľukatili chodníčky na cimburí, prekrývali sa a spájali.

Chievdar šiel ďalej a vozy sa pohli za ním. Stráže na vnútornom nádvorí pokrikovali na pozdrav a potom šťastne zahíkali pri pohľade na hromady kordov a sediel a ďalších nahádzaných a prepletených kúskov koristi navršenej na vozoch. Bolo to všetko, čo zostalo po mojom bratovi a jeho druhoch. Hrdlo mi zovrelo pri pomyslení, že niekto z tých chlapov už čoskoro bude nosiť Waltherov bandalír a jeho kord.

Prsty sa mi skrútili do dlaní, ale nezostalo mi už ani toľko nechtov, aby som ich mohla zaťať do vlastnej kože. Všetky som ich mala polámané. Stisla som si holé končeky prstov a hrudou mi prenikla ostrá bolesť. Prekvapilo ma to – tá strata nechtov bola v porovnaní s nesmiernosťou všetkých ostatných strát taká zanedbateľná. Bolo to ako posmešný šepot, že už mi nezvýšilo nič, dokonca ani necht, vôbec nič, čím by som sa mohla brániť. Jediné, čo som mala, bolo tajné meno, ktoré mi teraz pripadalo rovnako bezvýznamné ako titul, s ktorým som sa narodila. *Dostoj mu, Lia,* vyzvala som sa v duchu. Ibaže už keď som to v duchu vyslovila, cítila som, ako sa moja sebadôvera rozplýva. Zrazu toho bolo v stávke oveľa viac, ako som si pred niekoľkými hodinami myslela. Moje činy teraz mohli ublížiť aj Rafemu.

Zaznel rozkaz vyložiť tú hanebne získanú korisť a naznášať ju do vnútra. Vôkol nás sa rozbehli chlapci mladší ako Eben s dvojkolesovými kárami, ktoré dotiahli k vozom a začali na ne so strážcami nakladať veci. *Chievdar* a jeho pobočníci zosadli a vyšli sme po schodoch k ústiu dlhej chodby. Chlapci sa náhlili za nami, vliekli vrchovato naložené dvojkolky po rampe pri schodoch a ich chudé ruky sa pod tou ťarchou napínali. Niektoré z vecí na kárah boli ešte stále postriekané krvou.

„Táto cesta vedie do Siene Svätyne,“ oznámil Kaden a ukázal na chlapcov. Áno, bol nervózny. Počula som to v jeho hlase. Ak sa Komizara bojí aj on, akú šancu mám ja?

Zastala som a obzrela som sa. Snažila som sa za zástupom vojakov, ktorí stále prúdili cez bránu, zahliadnuť Rafeho, ale videla som iba Malicha, ktorý kúsok za nami viedol jeho koňa. Zašklábil sa. Jeho tvár ešte niesla stopy po mojom útoku. „Vitaj vo Vende, princezná,“ podpichol ma. „Ručím ti za to, že teraz bude všetko celkom inak.“

Kaden ma obrátil a pridržal ma pri sebe. „Drž sa blízko mňa,“ zašepkal. „Pre svoje vlastné dobro.“

Malich sa zachechtal od radosti nad svojou vyhrážkou, ale ja som vedela, že tentoraz má pravdu. Všetko bude celkom inak. Viac, ako si samotný Malich dokázal predstaviť.

DRUHÁ KAPITOLA

Sieň Svätyne bola len sotva čosi viac ako ponurá putika, hoci rozľahlá. Vošli by sa do nej štyri Berdine krčmy. Páchla rozliatym pivom, vlhkou slamou a bujarosťou. Jej štyri steny lemovali stĺpy a bola osvetlená pochodňami a lampášmi. Vysoký strop bol sčernetý od sadzí. Uprostred stál obrovský, hrubo opracovaný a často používaný drevený stôl. Na ňom aj v mohutných pästiach nad ním trónili cínové poháre.

Vodcovia Vendy.

S Kadenom sme sa držali v tieni pod stĺpmi, zatiaľ čo vodcovia zdravili *chievdara* a jeho pobočníkov bezuzdnými výkrikmi a plieskaním po chrbte. Núkali sa poháre, rozdávali sa prichádzajúcim spolu s výkrikmi, aby niekto priniesol ďalšie pivo. Videla som Ebena, menšieho ako niektorí chlapi, ktorí tu pracovali ako sluhovia, keď zodvihol cínový pohár k perám rovnako ako všetci navrátilci. Kaden ma ochranársky postrčil za svoj chrbát, ale ja som si aj tak ďalej prezerala miestnosť. Snažila som sa zahliadnuť Komizara, aby som bola pripravená na to, čo ma čaká. Niektorí chlapi boli obrovskí ako Griz – aj väčší. A ja som žasla nad tým, aké tvory, ľudské i zvieracie, táto čudesa krajina rodí. Sústredila som pohľad na jedného z nich. Každé slovo zavrčal a prisluhujúci chlapi ho obiehali úctivými obľúkmi, aby si od neho udržiavali bezpečnú vzdialenosť. Napadlo mi, že to bude Komizar, ale videla som, ako sa aj Kadenov pohľad kľže po miestnosti, a po tom statnom hromotníkovi iba ľahostajne prešiel.

„To je Rada miestodržiteľov,“ ozval sa, akoby mi čítal myšlienky. „Vládnu nad provinciami.“

Venda má provincie? A nejakú hierarchiu okrem nájomných zabijakov, nájazdníkov a Komizarovej železnej päste? Miestodržiteľia sa odlišovali od vojakov a sluhov čiernymi kožušinovými pláštikmi na pleciach, ozdobenými bronzovou sponou v tvare vycerených zvieracích zubov. Muži v nich pôsobili ešte mohutnejším a hrozivejším dojmom.

Lomoz sa zmenil na ohlušujúci hurhaj, ktorý sa odrážal od kamenných stien a nepokrytých dlážok. Zvuky tu absorbovala iba kopa slamy v rohu miestnosti. Chlapci postavili káry s koristou pozdĺž jedného radu stĺpov a miestodržiteľia sa vrhli na hromady, dvíhali kordy, poťažkávali ich, zotierali z nich zaschnutú krv do kožených chráničov na svojich predlaktiach. Skúmali ich ako tovar pri stánkoch na trhu. Videla som, ako jeden z nich zodvihol kord s rukoväťou vykladanou červeným jaspisom. Waltherov kord. Noha mi mimovoľne vykročila vpred, ale zarazila som sa a primala sa cúvnuť. *Ešte nie.*

„Počkaj tu,“ zašepkal Kaden a vystúpil z tieňov. Ja som sa prisunula bližšie k stĺpu a snažila sa zorientovať. Videla som tri tmavé chodby, ktoré ústili do Siene, teda okrem tej, po ktorej sme prišli. Kam vedú? Sú strážené rovnako ako tá naša? A čo je najdôležitejšie, vedie niektorá z nich k Rafemu?

„Kde je Komizar?“ spýtal sa Kaden po vendsky. Neoslovil nikoho konkrétneho, jeho hlas sotva prehlušil vravu.

Jeden miestodržiteľ sa otočil, potom ďalší. Sieň náhle stíchla. „Je tu zabijak,“ ozval sa čísi hlas na druhom konci.

Nastala rozpačitá odmlka. Potom jeden z menších miestodržiteľov, zavalitý muž s množstvom ryšavých vrkôčikov, ktoré mu splývali na pleciah, vykročil ku Kadenovi a roztvoril náruč, aby ho privítal doma. Hluk opäť začal silnieť, ale zostával citelne tlmenejším, a ja som sa začudovala, aký vplyv má na nich Kadenova prítomnosť. Prípadom mi to Malichovo správanie k nemu počas tej dlhšej cesty cez Cam Lanteux. Z očí mu sálala krvilačnosť, fyzicky na tom boli podobne, a predsa vždy ustúpil, keď prišlo ku konfliktu.

„Už sme to Komizarovi oznámili,“ odpovedal mu guvernér, ktorý ho uvítal. „Ale či príde... totiž, je práve zaneprázdnený...“

„Návštevou,“ dodal Kaden.

Miestodržiteľ sa zasmial. „Presne tak. Taká návšteva by ma tiež potešila.“

Postupne k nim prišli aj ďalší vládcovia provincií a ten s nosom ako skoba ponúkol Kadenovi pohár. Privítal ho doma a zo žartu pokarhal, že bol tak dlho *na výlete*. Ďalší sa pridali a zažartovali, že Kaden trávi viac času mimo Vendy ako v nej.

„Idem tam, kam ma Komizar pošle,“ odvetil Kaden.

Ďalší miestodržiteľ, veľký ako býk a s rovnako mohutnou hrudňou, zdvihol pohár na prípitok. „Tak ako my všetci,“ vyhlásil, zaklonil hlavu a dlho sa napil. Pivo mu stekalo okolo kútikov úst po brade a kvapkalo na podlahu. Takže aj tento mohutný obor tancuje, ako Komizar píska, a nehanbí sa to priznať.

Rozprávali sa iba po vendsky, ale rozumela som im takmer všetko. Teraz som už z vendštiny dávno vedela oveľa viac ako jediné slovo. Týždne cesty cez Cam Lanteux, počas ktorých som bola neustále vystavená ich jazyku, vyliečili moju nevedomosť.

Keď im Kaden odpovedal na otázku o svojej ceste, zaujal ma ďalší miestodržiteľ, ktorý vytiahol z káry jemne opracovaný bandalír a pokúsil sa ho natiagnať na svoj mohutný pás. Zakrútila sa mi hlava, prišlo mi nevoľno, v mojich žilách vzkypela zúrivosť. Zatvorila som oči. *Ešte nie. Nenechaj sa zabiť po prvých desiatich minútach. Na toto bude čas neskôr.*

Zhlboka som sa nadýchla, a keď som opäť otvorila oči, všimla som si tvár v tieni. Nieкто ma pozoroval z druhej strany siene. Nedokázala som sa odvrátiť. Do tváre mu dopadal iba odlesk svetla. Jeho temné oči boli bez výrazu a zároveň podmanivé – ako oči vlka prenasledujúceho korisť, takého sebavedomého, že sa neponáhľal so skokom. Nenútené sa opieral o stĺp. Bol mladší ako miestodržiteľ, tvár mal hladkú, okrem tenkej línie brady a starostlivo upravených fúzikov pod nosom. Tmavé vlasy mal rozstrapatené, vlnili sa mu až tesne ponad plecia. Nemal kožušinový plášť guvernérova ani koženú vestu vojaka, iba jednoduché hnedé nohavice a voľnú bielu halenu, a rozhodne sa neponáhľal nikoho obslúžiť, takže to nebol ani sluha. Jeho zrak zo mňa skĺzol, akoby sa už nudil, a prebehol po ostatných v sieni, po miestodržiteľoch rabujúcich v hromadách na kárach

a špliechajúcich okolo seba pivo. A po Kadenovi. Videla som, ako sa pozerá na Kadena.

V bruchu sa mi rozliala horúčava.

On.

Vy kročil spoza stĺpov doprostred miestnosti, a ja som od prvého kroku vedela, že sa nemýlim. Toto bol Komizar.

„Vitajte doma, kamaráti!“ zvolal. Sieň okamžite stíchla. Všetci sa za tým hlasom obrátili aj Kaden. Komizar pomaly kráčal rozľahlým priestorom a všetci mu ustupovali z cesty. Vyšla som z tieňa a postavila sa vedľa Kadena. Ozvalo sa tiché užasnuté zašumenie.

Komizar sa zastavil niekoľko krokov pred nami. Mňa ignoroval a chvíľu civel na Kadena, kým sa k nemu konečne naklonil s priateľským objatím na privítanie.

Keď ho pustil a ustúpil, chladný prázdny pohľad obrátil ku mne. Nemohla som uveriť, že toto je on. Tvár mal hladkú a bez vrások, mohol byť o trochu starší než Walther, skôr ako Kadenov starší brat než obávaný vodca. Nevyzeral ako hrôzostrašný Drak z Piesne Vedy, ten, ktorý pije krv a kradne sny. Bol iba priemerne vysoký a nebol na ňom nič desivé, až na ten neuhýbajúci pohľad.

„Čo je toto?“ spýtal sa takmer rovnako bezchybnou morrighančinou, akou hovoril Kaden, a kývol smerom ku mne hlavou. Hráč. Vedel veľmi dobre, kto som, a chcel si byť istý, že budem rozumieť každému slovu.

„Princezná Arabella, Prvá dcéra Morrighanu,“ odpovedal Kaden.

Miestnosťou prebehlo ďalšie tmené zašumenie. Komizar sa zasmial. „Toto? Princezná?“

Pomaly okolo mňa prešiel, akoby neveriacky si obzeral moju špi nu, moje handry. Zastavil sa pri mojom boku, kde mi roztrhané šaty obnažili plece a bolo vidieť kavah. Ticho poznamenal *hmm*, akoby ho to jemne pobavilo, a prešiel mi prstom po celej dĺžke ruky. Naskočila mi husia koža, ale zdvihla som bradu, akoby nebol viac ako otravná mucha, ktorá okolo mňa bzučí. Komizar dokončil kruh, až mi zase hľadel do tváre. „Nič pôsobivé, však?“ zašomral. „Ale taká je väčšina kráľovských sopliakov. Sú asi takí úchvatní ako miska týždeň starej kaše.“

Ešte pred mesiacom by som na tú návnadu skočila, roztrhala ho na kusy niekoľkými vhodne zvolenými zúrivými slovami, ale teraz som ho chcela viac než uraziť. Vymenila som si s ním pohľad rovnako prázdny ako ten jeho, žmurknutie za žmurknutie. Komizar si pomädľil líniu starostlivo upravenej briadky chrbtom ruky a skúmal ma.

„Bola to dlhá cesta,“ vysvetlil Kaden. „A pre ňu tvrdá.“

Komizar nadvihol obočie, predstieral prekvapenie. „A zbytočne,“ poznamenal. Zvýšil hlas tak, aby ho počuli všetci v miestnosti, hoci jeho slová boli určené Kadenovi. „Náhodou si spomínam, že som ti prikázal podrezať jej hrdlo, nie priviesť ju sem ako domáceho maznáčika.“

Vo vzduchu zaiskrilo napätie. Nikto nezdvihol k perám pohár. Nikto sa nehýbal. Možno čakali, že Komizar vykročí ku káram, vezme kord a zotne mi hlavu z krku priamo tu v sieni, čo by v ich očiach bolo správne. Kaden sa mu vzoprel.

Ibaže medzi Kadenom a Komizarom bolo niečo, čomu som ešte celkom nerozumela. Nejaké puto.

„Má dar,“ oznámil Kaden. „Myslel som, že bude pre Vendu užitočnejšia živá ako mŕtva.“

Pri slove *dar* som videla, ako si sluhovia aj vodcovia medzi sebou vymieňajú rýchle pohľady, ale stále všetci mlčali. Komizar sa usmial, mrazivo i neodolateľne zároveň. Krk mi stfpol. Toto bol muž, ktorý dokázal ovládnuť miestnosť tým najľahším dotykom. Odhalil sa mi. Keď poznám jeho silu, môžem odhaliť aj jeho slabosti. Má ich každý. Aj tento obávaný Komizar.

„Dar!“ zasmial sa a obrátil sa k ostatným, akoby čakal, že sa k jeho smiechu pridajú. Pridali sa.

Obrátil sa zase ku mne, úsmev bol preč. Načiahol sa mi za rukou, skúmal rany, palcom ľahko prešiel po chrbte mojej dlane. „Má aj jazyk?“

Tentoraz to bol Malich, kto sa zachechtal. Pristúpil k stolu a tresol oň pohárom. „Ako brechajúca hyena.“

„A takisto zákerne hryzie,“ ozval sa *chievdar*. Vojaci si začali mrmlať.

„A predsa,“ Komizar sa ku mne obrátil, „stále mlčí.“

„Lia,“ zašepkal Kaden a štuchoľ do mňa rukou, „môžeš prehovoriť.“

Pozrela som naňho. To si myslí, že neviem? Naozaj si myslel, že mlčím preto, že ma varoval? Až príliš často ma umlčievali tí, ktorí si nado mnou uplatňovali nejakú moc. Ale nie tu. Môj hlas bude počuť, ale otvorím ústa, až keď mi to posluži. Nedala som nič najavo ani slovami, ani výrazom. Komizar a jeho miestodržiteľia sa vôbec neodlišovali od davov, ktoré som videla tu v uliciach. Boli zvedaví. Naozajstná morrighanská princezná. Bola som ako vystavený tovar. Komizar chcel, aby som sa pred ním a jeho Légiou miestodržiteľov predviedla. Čakajú azda, že mi z úst začnú vypadávať drahokamy? Oveľa viac dúfali, že sa budú môcť vysmiať z mojich slov, tak ako z môjho zovňajška. Boli iba dve veci, ktoré muž v Komizarovom postavení očakával, vzdor alebo podliezanie, a ja som si bola celkom istá, že žiadna z nich by mojím vyhlídkam neprospeľa.

Pulz mi síce divoko vyletel hore, ale neodvrátila som pohľad. Pomaly som zažmurkala, akoby som sa nudila. *Vidiš, Komizar, už aj ja zvládam tvoje tiky.*

„Žiaden strach, priatelia,“ ozval sa a mávol rukou akoby nad mojím mlčaním. „Je množstvo ďalších vecí, o ktorých sa môžeme porozprávať. Napríklad o tomto všetkom!“ Ukázal na vyrovnaný rad kár a zasmial sa od radosti na toľkou hojnosťou. „Čože to tu máme?“ Vydal sa na jeden koniec radu, postupoval od jednej dvojkoľky k druhej, prehŕňal sa v koristi. Všimla som si, že miestodržiteľia si síce lup poprezerali, ale z kár nič nezmyslo. Možno vedeli, že musia nechať Komizara, aby si vybral ako prvý. Ten zdvihol sekerku, prešiel prstom po ostrí, prikývol, akoby to naňho urobilo dojem. Potom sa presunul k ďalšej káre, vytiahol z nej krátky mečik a švihol ním pred sebou. Jeho *sviúst* preťalo vzduch a vyslúžilo si pochvalné poznámky prizerajúcich sa. Komizar sa usmial. „Skvelá práca, *chievdar*.“

Práca? Povraždenie celej roty mladých mužov?

Komizar odhodil mečik späť a prešiel k ďalšej dvojkoľke. „A čo to máme tu?“ Zalovil v koristi a vytiahol dlhý pás z kože. Waltherov bandalír.

Nie on. Ktokoľvek, len nie on. Cítila som, ako mi kolená zoslabli a z hrdla mi unikol tichý ston. Komizar sa ku mne obrátil a zdvihol bandalír do výšky. „Výnimočná remeselná práca, však? Pozrite sa na

tú révu.“ Prešiel prstami po remienku. „A tá koža, aká je mäkká. Vecička hodná princa, však?“ Zdvihol bandalír nad hlavu a navliekol si ho na trup, kým vykročil späť ku mne. „Čo myslíš, princezná?“

Do očí mi vŕhli slzy. A ja som pred ním hlúpo odkryla svoje karty. Bola som stále taká ubolená z Waltherovej straty, že som nedokázala jasne uvažovať. Odvrátila som sa, ale chytil ma za bradu, jeho prsty sa mi zaborili do kože. Prinútil ma pozrieť sa naňho.

„Vidiš, princezná? Toto je moje kráľovstvo, nie tvoje, a mám možnosti, ako ťa prinútiť k reči, o akých sa ti ani nesnívalo. Keď rozkážem, budeš spievať ako kanárik s pristirhnutými krídlami.“

„Komizar.“ Kadenov hlas bol tichý a vážny.

Komizar ma pustil, usmial sa, nežne ma pohladil po líci. „Myslím, že princezná je po dlhšej ceste unavená. Ulixir, odveď princeznú do cely, aby si mohla na chvíľu oddýchnuť, a my sa zatiaľ s Kadenom pozhovárame. Musíme prebrať veľa vecí.“ Pozrel sa na Kadena a z očí mu po prvý raz vyšľahol hnev.

Kaden sa na mňa pozrel, zaváhal, ale nebolo nič, čo by mohol urobiť. „Bež,“ vyzval ma. „Bude to dobré.“

Sotva sme sa dostali z Kadenovho dohľadu, stráža ma doslova ťahali po chodbe, manžety ich rukávov sa mi zarývali do kože. Stále som na tvári cítila tlak Komizarových prstov. Tam, kde sa mi zaborili do brady, mi trhalo pokožkou. Za pár krátkych minút dokázal vyslieďiť niečo, na čom mi hlboko záležalo, a využiť to tak, aby mi ublížil a tým ma oslabil. Obrnila som sa proti bitiu alebo bičovaniu, ale proti tomuto nie. Ten pohľad ma ešte páčil v očiach, bandalír môjho brata hrdo natiiahnutý cez hrud' jeho nepriateľa v tom najkrutejšom výsmechu, s nádejou, že sa zosypem. A ja som sa zosypala.

Jedna nula pre Komizara. Vyhral nado mnou, nie mocou ani brutálnou silou, ale kradným, pozorným sledovaním. Musím sa naučiť správať rovnako.

Zdvihlo sa vo mne pobúrenie, keď ma stráža hrubo vláčili po chodbe a zrejme si vychutnávali, že majú vo svojej moci princeznú. Kým sa zastavili pri dverách, ruky som mala z ich zovretia zmeravené.

Odomkli a hodili ma do temnej miestnosti. Spadla som a odrela si kolená o kamennú podlahu. Zostala som ochromená a schúlená ležať na zemi a vdychovala som páchnuci zatuchnutý vzduch. Cez tri otvory vysoko na stene oproti mne sa dovnútra predierali tri tenké prúžky svetla. Keď si moje oči privykli na tmú, rozoznala som na zemi slamník s dierami, z ktorých vypadávala slama, malú trojnožku a vedierko. Ich cela bola zariadená tak, ako sa od barbarov dalo očakávať. Prižmúrila som oči a snažila sa v chabom svetle rozoznať niečo viac, ale potom som začula hluk. V rohu niečo zašuchotalo. Nebola som sama.

Nieкто alebo niečo tu bolo so mnou.